

бный живѣше: и не можѣ царьтъ да отиде до тамо отъ стрѣмнина-
та и крашностьтъ на мѣстото, но абѣе испраѣа двѣма отъ тѣлохра-
нителитѣ си, коихъ твърдѣ любаше, да го помолатъ и призоватъ да
го сподоби съ благословеніето си: защото голѣмо желаніе имѣше да го
види. И тѣ шомъ пріѣхъ царското повелѣніе, скоро отидохъ тамо, и
возвѣстихъ святомъ за това. А той имъ отговори че това не може да
бѣде. О чада, речете на царя, каза, трѣбятъ и предложеніето твое, ка-
то благовонно кадило вогъ съ принесохъ, пріѣхъ, а ты скоро стани
иди си отъ тѣка понеже мѣстото е върло, да не пострадашъ нѣчто
нечаяемо ты и които съ тебе: нашъ нухвѣлитность не ще можешъ въ
тѣкашній вѣкъ да видишь, но въ бѣдѣній, ако че отпратимъ отъ тѣ-
ка достойны плоды покаянія. мы ще съ видимъ единъ другъ и ще съ
наладимъ отъ неизреченната онаа радость. Отъ това много съ ра-
стѣжи царьтъ, като че изгуби нѣчто голѣмо, и завърнъ съ скръбенъ.
А като си дойде на столнината, пакъ мѣ испрати доволно злато, съ
него злато, заедно и различни овоцѣа, потребни мнокамъ, за
благословеніе: а еше и това писмо.

„Всечестномъ Отцѣ Іоаннѣ пѣстынно жителю, Петръ царь. Ка-
то чѣхъ боголюбивый нравъ на твоата дѣша, и пѣстынното вселеніе, еше
невещественното и ангелското живѣніе и совершенното отъ мѣра удале-
ченіе, много вожделѣхъ да видѣ твое преподобіе, и да съ насладѣ отъ
твоитѣ медоточны дѣмы, съ надежда чи отъ това вижданіе шѣхъ да
приплодѣ доволнъ ползъ, кога че желаніето богатства, сѣетната слава
еше и сластитѣ не оставатъ насъ что съ вѣрноразкозамы въ морето
на сѣетный той животъ, да возникнемъ кѣмъ свѣтлината на чистото
и невещественното живѣніе: защото съ помрачихъ дѣшекнитѣ наши о-
чи съ свѣтовны грижы и мѣтежы. И ето нынѣ като отъ дълбока
нѣкой сѣнь разбѣденъ, поискахъ да видѣ твоа святость. Но понеже,
и отъ таа благодать съ лишихъ окаанный, множество ради моихъ грѣ-
ховъ, молася и припадамъ твоємъ преподобію, да проводишь намъ
нѣкою отрадѣ за утѣшеніе. като да расхладимъ горещинѣтъ на тѣ-
гитѣ си; защото знае, и вѣрно знае твое преподобіе колко свѣтовны
вѣри, и облацы мѣтежей обвѣрекатъ царскитѣ сѣрдца.“

И така приклониса блаженный Іоаннъ на молбата, еше и на
постническитѣ снѣды (гоствицы), но кѣмъ златото никакъ, и отписъ
мѣ така:

„Благочестивомъ и самодержцѣ Българскаго скиптра царю
Петръ, убогій Іоаннъ. Не е полезно намъ да исполнимъ всичкото твое
прошеніе: но ради твоата вѣра и усердіе, исполвамъ го само въ по-
требнытъ намъ, и така пріемамъ постническитѣ еденіа, а златото
самъ си тѣ дръжъ: защото такива нѣчта съ много кредителны на и-